

покушавају да преко њих утичу и на саму председничку власт и администрацију, и обрнуто: чим је администрација дошла у додир са одборима, покушава да преко њих утиче и на законодавство. Према томе, постоји сарадња и између ове две власти, као рецимо у парламентарном систему, само што се не врши јавно на парламентарним седницама и уз контролу народа, него тајно, иза „кулиса“ одборских седница. На тим одборским седницама се уместо отворене дискусије води политика погађања, нагодби – без фраза и политизирања, дакле на чистом интересном принципу. Из овог се види да идеја и намера да се у уставном систему САД изведе строга, стриктна подела власти није успела, па је у пракси дошло до мешања власти, успостављања међусобних односа код појединих власти. Механизам чистих и изолованих власти је устукнуо пред механизмом кочница, теже и противтеже чији је смисао био да се обезбеди равнотежа између успостављених власти. Зато је и сам Устав био принуђен да у име система поделе власти дозволи извесно одступање од њега. То одступање ипак не ремети суштину овог система поделе власти због чега је у америчком председничком систему подела власти (функција) још увек потпуније и доследније изведена него у парламентарном систему. По Уставу, само је Конгрес носилац законодавне власти и само он одлучује о доношењу закона, али и други органи имају одређеног удела у законодавству. Пре свега председник САД има посебно право (овлашћење) у законодавству тзв. право суспензивног вета на законе који се изгласавају у Конгресу (његовим домовима). Овим ветом председник одлаже доношење једног закона са којим се не слаже, али то је привремено јер поновним изгласавањем истог од стране оба дома Конгреса и то двотрећинском већином гласова оспорени законски предлог постаје закон (мимо воље председника). У принципу сваки закон који се усвоји у Конгресу се доставља на потпис председнику који га потписује у року од 10 дана од достављања с тим да може и да га не потпише и врати у поновну процедуру пред Конгресом. Суштина овог председничког вета је у поновном разматрању једног закона и његовом одлагању. То се правда потребом да се са законом не жури, него да се темељно изучи законска материја и изађе са законским предлогом који одговара потребама друштвеног живота. Председник се такође меша у законодавство и путем својих посланица о стању Уније са којима се обраћа Конгресу. Те посланице нису законодавни предлог, али могу да иницирају законодавни рад Конгреса. Својим обраћањем Конгресу председник може да му сугерише које би мере требало да се размотре и предузму у смислу